



Sara Omar
Skyggedanseren
416 sider
Politikens Forlag

Med et meget stærkt persongalleri og en sans for at bruge det følelsesmæssige i sproget helt særligt oplever vi i bogen en brutalitet og grumhed, som man må læse to gange for at indse, at man læste rigtigt.

Overordnet handler den om kvinders situation i muslimske miljøer og den undertrykkelse, som man efter vestlig opfattelse klart mener, religionen de steder er udtryk for.

Vi følger Frmsek i barndommen i Kurdistan, hvor hun bliver udsat for både voldtægt, psykisk udmarvning, undertrykkelse og senere i romanen sågar djævleuddrivelse. Hun bliver sendt til Danmark sammen med forældrene, hvor moderen ikke rigtigt kan komme ind i kulturen, og faderen slet ikke, da han bruger såvel sin fysiske og psykiske styrke, eller skulle man her sige svaghed, til at undertrykke sin datter med.

Frmsek forsøger sig på universitetet men må opgive, da hun bliver gift med en tyran af en ægtemand, der bruger al sin power på at nedbryde hende og vise, hvem der bestemmer, og hvad hun skal beskæftige sig med.

De scener, vi er vidne til her, er så hjerteskrærende, blodige og forfærdelige, at det er længe siden, vi har læste noget sådant, selv i thrillers.

At forfatteren gennem nu to romaner har givet kvinderne i de muslimske miljøer en stemme, det er prisværdigt nok. Og vi ved naturligvis godt, at det handler om mange kvinder, der på ingen måde har et liv, vi i den vestlige verden vil kunne kalde tåleligt. Romanen indeholder så forfærdelige og afskyelige scener, at man må tage sig til hovedet og lægge den fra sig fra tid til anden for overhovedet at trække vejret.

Skal vi gå nogle spadestik dybere og referere til vort eget liv, ja så kan man som læser også bruge bogen som fingerpeg om, hvordan man selv i sit liv bliver undertrykt, om der er længsler og drømme, man ikke får levet ud, at man får begyndt på noget, men af udefrakommende årsager skrækkeligt nok ikke får tingene gennemført. ELLER om der kunne være steder i vort eget liv, hvor vi selv som bøddler forsøger at undertrykke stemmer. Måske hos vore børn, måske hos vore partnere.

Måske er det udtryk for projektioner, måske er det en flugt fra at indse, at som det er beskrevet i romanen, ER der samfund meget tæt på os, der lever. Men romanen giver os også noget at

tænke over, hvis man skal bruge den i sit eget liv.